

pre amb peus de plom, organitzàrem conferències, col·loquis literaris, sessions de cinema exposicions de pintura... Més tard ens atrevírem amb la presentació d'uns Jocs Florals, experiència que repetíem dues vegades més. No érem gaire ben vistos per les autoritats de l'època i se'ns presentaren moltes dificultats que anàvem esquivant com podíem, a vegades amb la inestimable col·laboració d'algun subaltern que es compadia de la nostra inestabilitat. Empeyent i rodolant arribà el 1960. El President del Casino anà a Olot i s'hi trobà amb una fira en la que els marxants eren pintors que venien les seves teles. Arribà a Figueres tot engrescat i ens proposà d'organitzar una fira semblant a la que acabava de veure, i el dia primer de maig del 1961 inicià el seu periple l'actual Fira del Dibuix i de la Pintura de Figueres que, després d'haver-se convertit en la més important de les que es celebren a Catalunya, si ens referim al volum de les seves vendes, enguany acaba de celebrar el seu vint-i-cinquè aniversari. Vaig estar al front d'aquesta Agrupació durant trenta anys. Quan s'acomplí el vint-i-cinquè aniversari de l'Agrupació la Junta del Casino Menestral m'atorgà la Medalla d'Or de l'Entitat i l'Ajuntament de Figueres em concedí la Medalla d'Argent de la Ciutat, en un gest de gran generositat i benevolència d'ambdues Institucions.

L'Esc.— Què trobeu a faltar més de L'Escala?

P.B.— No sé què dir-vos. El cas és que m'estimo molt l'Escala, enyoro l'Escala i quan en sóc fora, la trobo a faltar.

L'Esc.— Quins canvis heu vist al poble que més us han impressionat d'ençà que va marxar?

P.B.— Quan hom ha presenciat la desaparició del llum d'oli del quinqué, del carret amb la plataforma del doble forat pels càntirs, que cada dia, en sortir d'estudi, havíem d'anar a emplenar d'aigua a la font i ha vist, en canvi, l'aparició de l'electricitat il·luminant, primer d'una manera molt minsa els carrers de la nostra Vila, fins arribar els ultravioleta, quans s'ha trobat amb l'aigua a casa sense haver de pitjar el carret al llarg de la pujada del Pedró; quan des del cafè d'en Rafel Quim sentíem per primera vegada que des de Barcelona ens arribaven unes paraules barrejades amb molt soroll que sortien d'una ràdio primitiva, no sé si encara hi ha possibilitat que hom es quedi bocabadat davant de qualsevol esdeveniment. Fa molts anys que veig el meu Poble amb capacitat per realitzar tot allò de bo que es pugui esperar d'ell; per això no m'han sorprès mai els avenços que ha enregistrat. L'Escala es decidí un xic tard a incorporar-se al moviment turístic, per exemple; però una vegada ho féu, es desenvolupà de manera ràpida i efectiva. I en l'àmbit cultural la projecció de l'Escala ni m'ha impressionat ni m'ha sorprès. Sempre he vist en el meu Poble grans inquietuts i sempre ha aconseguit ocupar un lloc ben envejable.

L'Esc.— Què diríeu als altres escalencs absents i què diríeu a la gent de L'Escala?

P.B.— Els altres escalencs absents, el mateix que jo, es deuen haver sentit sempre orgullosos d'haver nascut en el nostre Poble i hauran procurat plasmar en l'esperit dels seus nous conciutadants la idea d'un Poble de caràcter obert, sincer i generós, col·laborant amb el seu esforç en la promoció de la població que els acollí. Al mateix temps que bons escalencs som bons figuerencs, bons barcelonins o bons perpinyanesos, segons sigui la nostra nova residència. Endavant; i l'Escala sempre al primer pla.

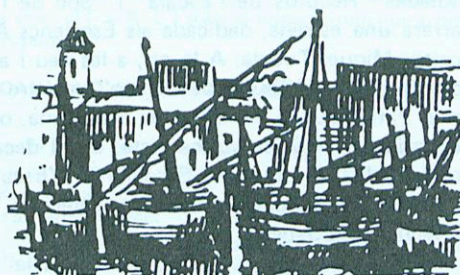
A la gent de l'Escala els he de dir, aprofitant l'oportunitat que em dóna aquesta entrevista que em dol molt que la llarga absència, l'acumulació d'anys amb la consegüent pèrdua de facultats i l'augment d'una població que creix i es renova constantment, em facin difícil de conèixer unes persones que sí em coneixen. Em dol el bon dia o bona tarda que donaria gustós i no ho faig perquè no voldria que fos rebut amb estranyesa per algun desconegut.

Recordo tots els amics amb molt afecte. Però guardo en un lloc a part el record de quatre amb els qui formava el quintet que férem la "mili" junts, i que pel fet d'haver desaparegut d'entre nosaltres, em mereixen més consideració. Recordo el somriure simpàtic i bonatxot d'en Lau Teixidor. Feia anar molt en doina la paraula "Xaruix" en les nostres converses.

No vaig esbrinar mai què volia dir. Crec que es referia a la paraula Xaruc. En Ponç Cortal, amb un excel·lent sentit de l'humor i la seva doble personalitat: el senyor Ponç a l'estiu, en Ponç, a seques, a l'hivern. L'Eduard Paiet, gran amic, també. Quan ens trobàvem ens saludàvem d'una faísó ben original: el mot emprat era "gitano": Gitano, on vas? D'on vens, gitano? I per acabar, en Jaume Tolaguera. Se n'anà de l'Escala a Barcelona i mantinguérem una relació epistolar. Ens uní una amistat ferma que durà tot el temps que pot durar una amistat. Els quatre amics són ja traspasats; però els anem ressuscitant cada vegada que en recordem una anècdota.

En resum: he volgut dir-vos amb tot això que les moltes i bones amistats que tinc a la població que m'acollí no han esborrat de la meua memòria els bons amics que tinc i he tingut a l'Escala i l'afecte entranyable que sento i la simpatia que en mi desperta tot allò que a l'Escala es refereix.

RODOMA.

Sr. Pere Bruguera i Sra.